

นางนุช วิศิษฐ์ธรรมศรี. (2551). การพัฒนาพฤติกรรมปฏิสัมพันธ์อย่างเหมาะสมของเยาวชน
ในสถานสงเคราะห์เด็กหญิงบ้านราชวิถีที่มีบุคลิกภาพเก็บตัว-แสดงตัว โดยใช้กระบวนการ
การฝึกการกล้าแสดงออกร่วมกับการชี้แนะและการเสริมแรงทางบวก ปริญญาโท
วท.ม.(การวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ. คณะกรรมการควบคุม : รองศาสตราจารย์ลัดดาวัลย์ เกษมเนตร,
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ประทีป จินรี

การศึกษานี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาผลการพัฒนาพฤติกรรมปฏิสัมพันธ์อย่างเหมาะสม
ของเยาวชนสถานสงเคราะห์เด็กหญิงบ้านราชวิถีโดยใช้กระบวนการฝึกการกล้าแสดงออกร่วมกับการ
การชี้แนะและการเสริมแรงทางบวก และศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างการได้รับกระบวนการฝึกการ
กล้าแสดงออกกับบุคลิกภาพเก็บตัว-แสดงตัวที่มีต่อพฤติกรรมปฏิสัมพันธ์อย่างเหมาะสม

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษานี้ คือ เยาวชนสถานสงเคราะห์เด็กหญิงบ้านราชวิถี
อายุ 11-15 ปี ที่มีพฤติกรรมปฏิสัมพันธ์อย่างเหมาะสมน้อย จำนวน 60 คน โดยแบ่งเป็นบุคลิกภาพ
เก็บตัว 30 คน บุคลิกภาพแสดงตัว 30 คน และแบ่งเป็นกลุ่มทดลองบุคลิกภาพละ 15 คน กลุ่ม
ควบคุมบุคลิกภาพละ 15 คน ผู้วิจัยใช้เวลาในการทดลองทั้งหมด 10 ครั้ง ครั้งละ 1-1 ½ ชั่วโมง
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ แบบวัดพฤติกรรมปฏิสัมพันธ์อย่างเหมาะสม แบบวัดบุคลิกภาพ
กระบวนการฝึกการกล้าแสดงออก ร่วมกับการชี้แนะและการเสริมแรงทางบวกกับกลุ่มทดลอง และ
กลุ่มสัมพันธ์ที่ไม่เกี่ยวกับกระบวนการฝึกการกล้าแสดงออกกับกลุ่มควบคุม และแบบแผนการวิจัย
ครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง (True-Experimental Research) โดยแบบแผนการทดลองเป็นแบบ
แฟกทอเรียล 2 องค์ประกอบ(2 x 2 Factorial Design) สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ การ
วิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทาง (Two-Way Analysis of Variance)

ผลการวิจัย พบว่า

1. เยาวชนที่ได้รับกระบวนการฝึกการกล้าแสดงออกมีพฤติกรรมปฏิสัมพันธ์อย่าง
เหมาะสมสูงกว่าเยาวชนที่ไม่ได้รับกระบวนการฝึกการกล้าแสดงออก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่
ระดับ .05
2. ไม่พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างการได้รับกระบวนการฝึกการกล้าแสดงออกกับบุคลิกภาพ
เก็บตัว-แสดงตัวต่อพฤติกรรมปฏิสัมพันธ์อย่างเหมาะสมของเยาวชน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่
ระดับ .05